

LBRIS

We know
books

Prietenii
mei
animalele

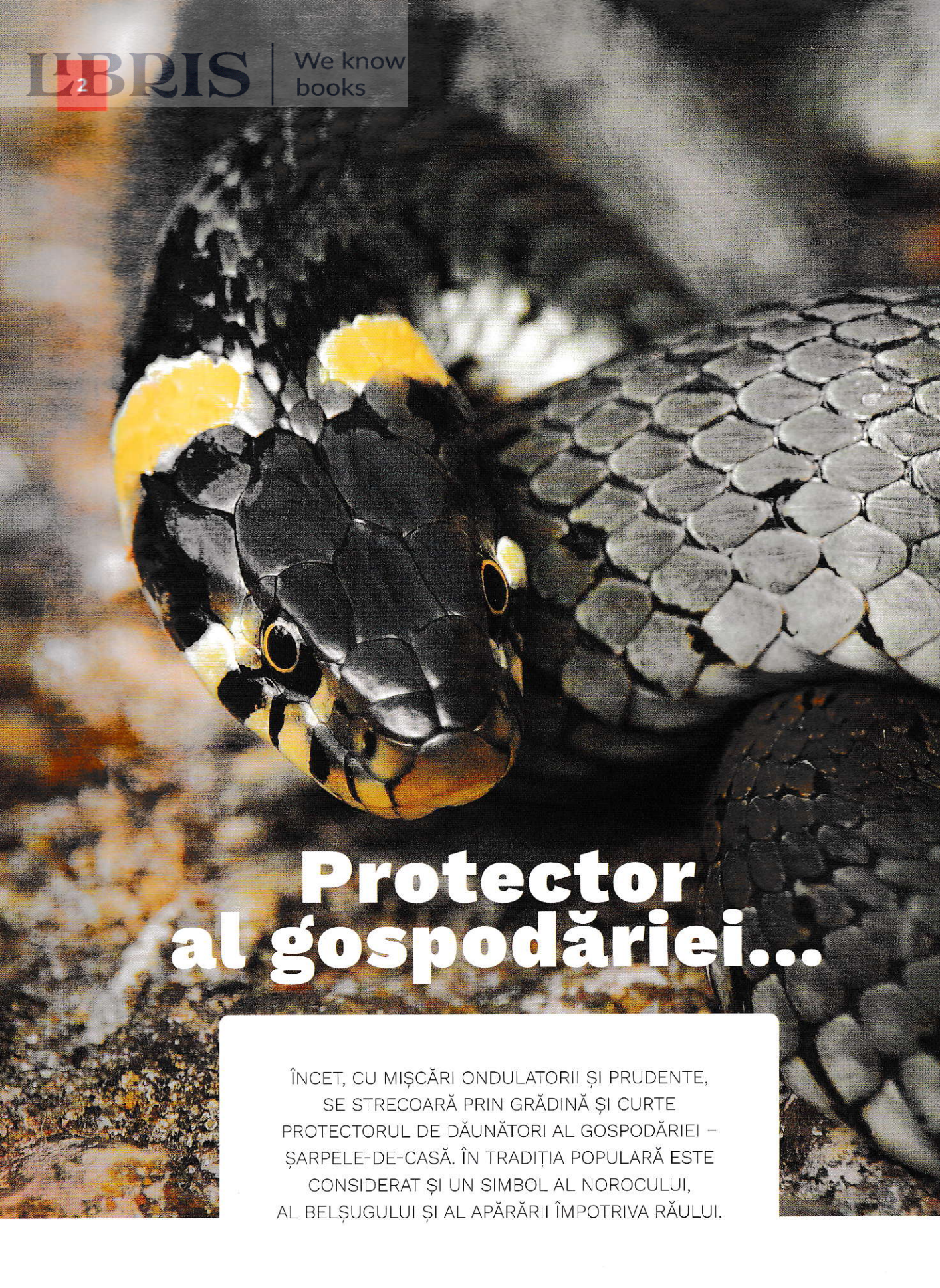
Tudor **Cozari**

Șarpele- de-casă

E n c i c l o p e d i e

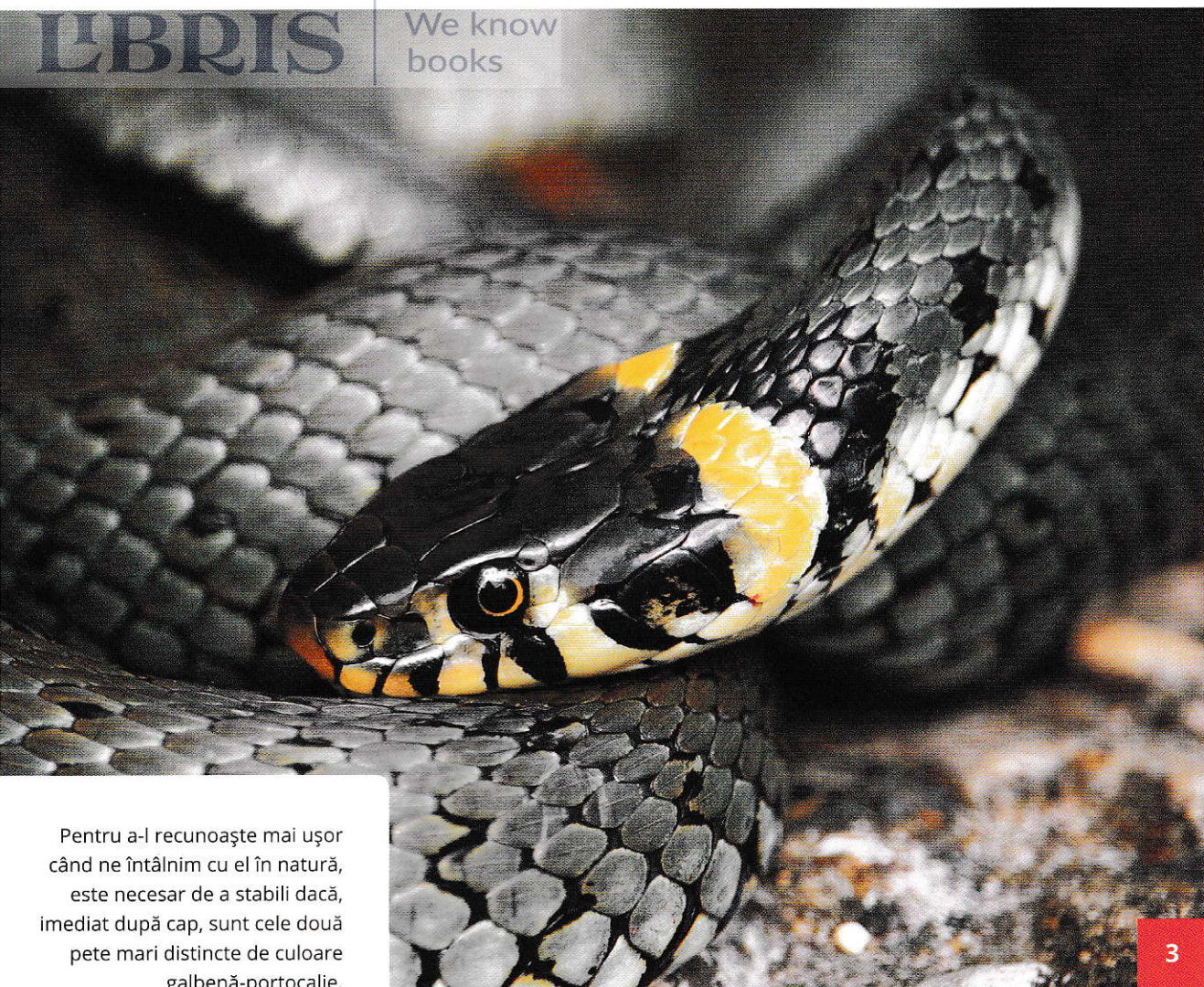
pentru copii

Știință

Protector al gospodăriei...

ÎNCET, CU MIȘCĂRI ONDULATORII ȘI PRUDENTE,
SE STRECOARĂ PRIN GRĂDINĂ ȘI CURTE
PROTECTORUL DE DĂUNĂTORI AL GOSPODĂRIEI –
ȘARPELE-DE-CASĂ. ÎN TRADIȚIA POPULARĂ ESTE
CONSIDERAT ȘI UN SIMBOL AL NOROCULUI,
AL BELȘUGULUI ȘI AL APĂRĂRII ÎMPOTRIVA RĂULUI.

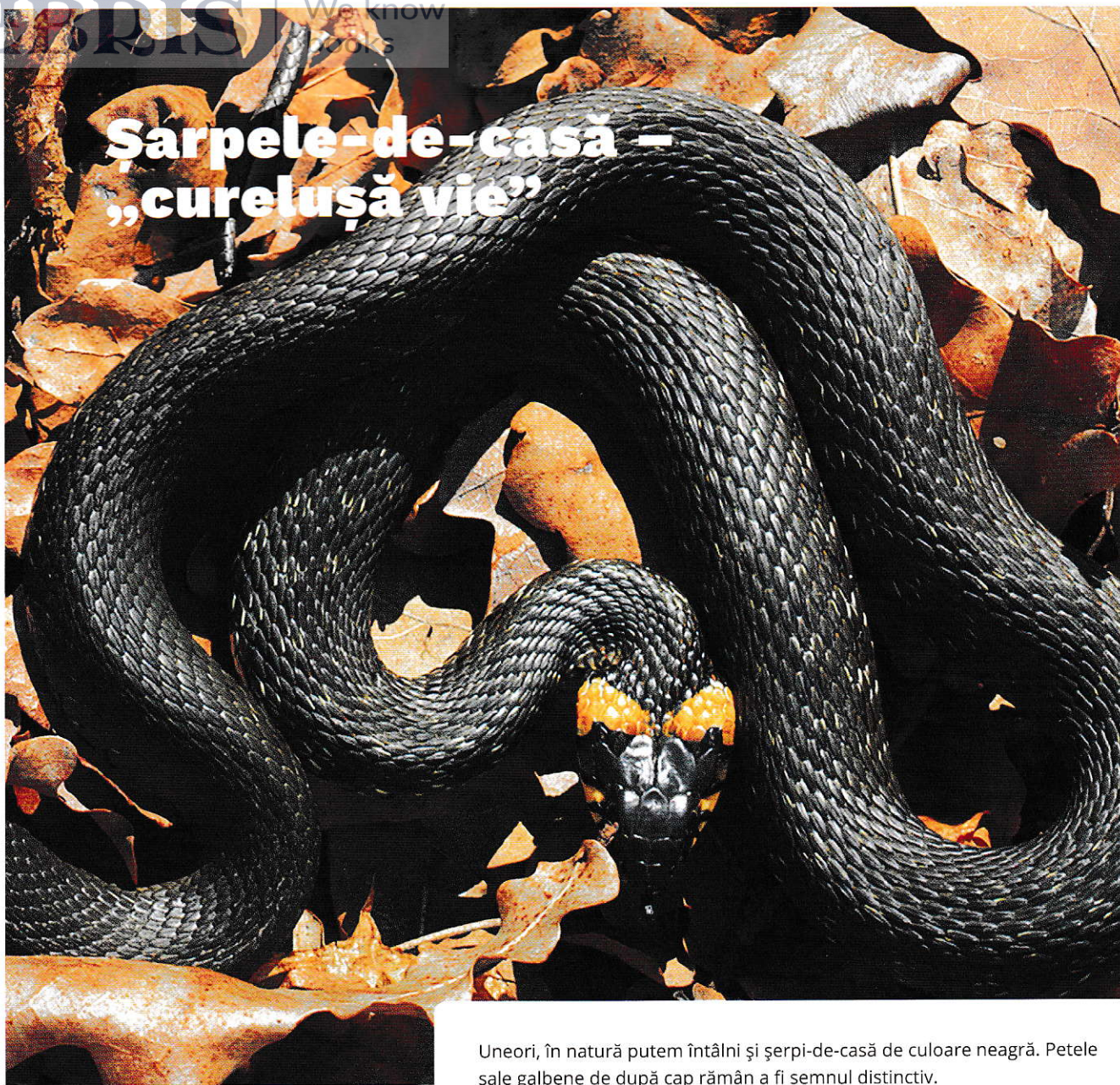
Pentru a-l recunoaște mai ușor când ne întâlnim cu el în natură, este necesar de a stabili dacă, imediat după cap, sunt cele două pete mari distincte de culoare galbenă-portocalie.

3

Pe timpuri, subsolul caselor de la țară era unul dintre locurile sigure, unde, toamna târziu, se refugia această târâtoare. Aceasta și explică numele său: șarpele-de-casă. Pe lângă gospodăriile oamenilor, șarpele nu doar găsea hrana sa preferată din belșug – șoarecii, dar mai beneficia și de un loc foarte potrivit pentru incubarea ouălor sale – gunoiul de grajd, care oferea condiții ideale de căldură și umiditate.

Șarpele-de-casă viețuiește în cele mai diverse locuri – pe malurile lacurilor și pâraielor, pe terenurile mlăștinoase, pe pășuni și câmpii, în zone de deal și de munte. În același timp, șarpele-de-casă poate fi întâlnit și prin parcuri, grădini publice, gospodării ale oamenilor și terenuri agricole, aici fiind unul dintre prădătorii principali ai broaștelor și șoarecilor. Este una dintre cele mai răspândite specii de șerpi neveninoși din Republica Moldova și România, deoarece nu este pretențios și se hrănește cu orice vietate de dimensiuni mici și mijlocii, pe care o întâlnește în cale – de la covași și lăcuste până la șobolani sau păsări. Șarpele-de-casă este absolut nepericulos pentru om, având o importanță destul de mare în natură. Pe de o parte, șarpele-de-casă servește drept hrană berzelor, stârcilor, aricilor, șorecarilor și altor păsări răpitoare de zi, iar pe de altă parte, acesta distruge un număr mare de șoareci care dăunează câmpurilor agricole.

Șarpele-de-casă – „curelușă vie”

Uneori, în natură putem întâlni și șerpi-de-casă de culoare neagră. Petele sale galbene de după cap rămân a fi semnul distinctiv.

PENTRU A SUPRAVIEȚUI ÎN
NATURĂ, ȘARPELE-DE-CASĂ
A TREBUIT SĂ DEZVOLTE
O SERIE DE PARTICULARITĂȚI
ESEȚIALE:

- Forma alungită – pentru a putea să se strecoare printre pietre, bolovani, tufișuri, ierburi dese și înalte;
- Solzii – un înveliș rezistent, tare și ușor, care îi apără corpul moale;
- Ochii mari și limba despicată la vârf în două – organe de văz și pipăit de nădejde, cu care își descoperă rapid prăzile și dușmanii;
- Mișcarea prin unduire absolut fără zgomot – pentru a se apropia pe neobservate de pradă sau pentru a se îndepărta fără a fi auzit atunci când se află în pericol.